

מ"ת 47078/09/23 - מדינת ישראל נגד עלי עוודאללה ע"י

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 47078-09-23 מדינת ישראל נ' עוודאללה(עציר)

לפני כבוד השופט ירון מינטקביץ
המבקשת
מדינת ישראל
ע"י עוד מ' הירש-כהן
נגד
המשיב
עלי עוודאללה ע"י עו"ד י' קמר

החלטה

לפני בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים, בשל כתב אישום שהוגש נגדו, בו יוחסו לו עבירות נסיון רצח ואיומים.

האישום

על פי עובדות האישום, המשיב מתגורר בשרפאת, בסמוך לבנין בו מתגוררים קרובי משפחה שלו, ובהם ו"פ ובנו ע"א (להלן, בהתאמה: **הבניין, ו' והמתלונן**).

ביום 7.8.23 בשעות הערב, הסתובב בנו של המשיב ליד מחסן הבניין כשבידו צינור. ו' לקח מבנו של המשיב את הצינור וסילק אותו מהמקום בצעקות.

באותו היום בסמוך לשעה 21:30 התקשר המשיב לו' בשל התקרית. ו' אמר למשיב כי בנו לקח מהמחסן דברים וכי אסור לו להסתובב שם ובתגובה צעק המשיב על ו' ואיים עליו שאם יצעק על בנו פעם נוספת יקרה "**משהו לא טוב**".

למחרת היום, 8.8.23, בסמוך לשעה 23:00, הגיע המשיב אל מול הבניין יחד עם אחיו יחיא, צעק וקילל את ו' ואת המתלונן, וזאת כשבידו סכין. בהמשך לכך, פנה המשיב לדודו, סאלח שהיה במקום, ואמר לו שידבר עם המתלונן, או שיחתוך את ראשו (של המתלונן).

המתלונן, אשר הגיע לביתו באותה העת, פנה למשיב ושאל אותו למה הוא צועק. המשיב ענה למתלונן שלא יגיד לו לא לצעוק והמתלונן קילל את המשיב.

בתגובה לכך, דחף המשיב את המתלונן, התנפל עליו ודקר אותו בסכין שהיה בידו שתי דקירות בצד השמאלי של החזה, בכוונה להמיתו: דקירה אחת באורך 8 ס"מ, אשר חדרה ללבו של המתלונן, ודקירה שניה באורך 4 ס"מ - והמתלונן התמוטט.

לאחר הדקירה המשיב ואחיו נמלטו מהמקום.

כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן חתך באורך 4 ס"מ בלב וחתך בסרעפת והוא אושפז ועבר ניתוח, אשר כלל כריתה של חלק מהריאה השמאלית. כמו כן נגרם למתלונן שיתוק של מיתר קול.

בשל מעשים אלו יוחסו למשיב עבירות ניסיון רצח ואיומים.

הבקשה ויריעת המחלוקת

בבקשה ובטיעון לפני הפנתה המבקשת לראיות המבססות את האישום, ובהן דבריהם של המתלונן ומספר עדי ראיה לאירוע, המצאות כתמי דם של המשיב במסלול בריחתו והודעות ששלח למתלונן לאחר האירוע.

עילות המעצר המיוחסות למשיב הן מסוכנות וחשש לשיבוש הליכים. לעניין המסוכנות, הפנתה המבקשת לאופי המעשים ולכך שבשל ויכוח סתמי ניסה המשיב לרצוח את המתלונן. לעניין חשש השיבוש נטען, כי המשיב נמלט מזירת האירוע והסגיר את עצמו רק לאחר כחודש.

ב"כ המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה, וכפועל יוצא, על עילת המעצר:

לעניין הראיות טען ב"כ המשיב, כי אין לייחס משקל לדבריהם של עדי התביעה. בטיעונו המפורט הפנה לסתירות ואי התאמות שבין העדים, וטען כי המתלונן נדקר על ידי עבריינים עמם הסתכסך, וכי העדים חברו יחדיו להעליל על המשיב כי דקר את המתלונן. לתמיכה בטענה זו הפנה לסתירות ואי התאמות שבין דברי העדים ולכך שחלק מההודעות נגבו באיחור, באופן שאפשר לעדים לתאם גרסאות. ביחס לדברי המתלונן הפנה ב"כ המשיב לכך, שתחילה לא שש לומר לחוקר מי דקר אותו, וכן לכך שגרסתו נגבתה באיחור ניכר.

לצד זאת טען, כי המתלונן הוא אדם מסוכן, וגם אם בית המשפט יקבע כי עולה מהראיות שהמשיב הוא שדקר אותו, הרי שהסיבה שהמשיב הגיע לזירה מזוין בסכין היא חששו מפני המתלונן.

לעניין היסוד הנפשי טען ב"כ המשיב, כי לא ניתן לקבוע כי בכוונת המשיב היתה להביא למותו של המתלונן, ולעניין זה הפנה לכך שלטענת המבקשת המשיב נמלט מהמקום לאחר שהמתלונן נפל, מבלי לוודא שהרג אותו.

לעניין עילת המעצר טען ב"כ המשיב, כי גם אם יקבע שיש ראיות לחובת המשיב, הרי שמסוכנותו היא רק כלפי המתלונן, וניתן להפיגה בהרחקה.

לעניין הימלטותו של המשיב טען, כי אביו של המשיב אמר לו להתרחק מהמקום עד יעבור זעם, למרות שאין לו כל קשר לאירוע, בשל חששו מהמתלונן ובני משפחתו.

לאור אלה טען ב"כ המשיב, כי יש להורות על שחרור המשיב בהרחקה מהמשיב, או לכל היותר במעצר בית חלקי, תוך אפשרות לעבודה. בהקשר זה ציין ב"כ המשיב, כי בני משפחתו של המשיב מחפשים בעבורו דירה בעין נקובה, שהוא ישוב סגור ומבודד, ואמר כי יגיש הודעה משלימה בעניין זה לאחר שתמצא דירה, והציע כי שירות המבחן יבדוק אפשרות זו.

סקירת הראיות

עדים לאירוע

המתלונן, ע"א:

אמרה מיום 15.8.23, נגבתה בבת החולים הדסה עין כרם (קיים תמלול בתיק):

חוקר אשר הגיע לבית החולים על מנת לקחת דגימת DNA מהמתלונן תשאל אותו על האירוע. תחילה אמר המתלונן כי יספר למשטרה את הידוע לו לאחר שישוחרר מבית החולים ושאל את החוקר לגבי התפתחות החקירה והאם ישנם עצורים.

החוקר שאל את המתלונן מי פגע בו. תחילה אמר המתלונן ש"היה ריב בשכונה" כאשר יצא מביתו "ואחרי חצי דקה היה על הרצפה חצי מת" אך אינו יודע מי דקר אותו, ואינו זוכר.

החוקר חזר על השאלה מספר פעמים ואז אמר המתלונן כי מי שדקר אותו זה עלי מחמד (שמו הפרטי ושם אביו של המשיב - י.מ.), שהיה עם אחיו יחיא. המתלונן אמר כי עלי החזיק את הסכין, ואינו יודע לומר מה בדיוק עשה אחיו יחיא.

אמרה מיום 30.8.23

המתלונן אמר כי מספר ימים לפני האירוע בנו של המשיב לקח כלים מהמחסן של ו' (אביו של המתלונן). ו' תפס את בנו של המשיב ואמר לו ללכת ולא לחזור והדבר גרר ויכוח טלפוני סוער בין ו' למשיב.

ביום האירוע המתלונן הגיע לכיוון ביתו ושם ראה את המשיב צועק ושאל אותו למעשיו, המשיב אמר לו לא להתערב. המתלונן קילל את המשיב, ואז המשיב הסתובב ודקר אותו פעמיים. דקירה אחת פגעה בלבו של המתלונן ודקירה שניה בריאות.

אחרי שהמשיב דקר את המתלונן גם יחיא (אחיו של המשיב) ניסה להכותו, אבל המתלונן נפל ויחיא עזב אותו.

בשל הדקירות המשיב אושפז ל- 17 יום, וגם נגרמה לו פגיעה במיתרי הקול, בגלל צינור שהוחדר לגרונו במהלך החייאה שעבר. כמו כן הוא משתמש בכדורי הרגעה.

ביום 25.8.23 המשיב התקשר אל המתלונן, אך המתלונן לא השיב. כמו כן המשיב שלח לו הודעות והעלה כיתוב לפייסבוק.

לדברי המתלונן, הוא לא היה מסוכסך עם המשיב לפני האירוע.

להודעה צורפו צילומי מסך של הטלפון של המתלונן, בהם מופיעים הודעה ששלח המשיב למתלונן ושיחה שלא נענתה ממנו (שניהם ממספר הטלפון אותו מסר המשיב באמרתיו).

סאלח עוודאללה, הודעה מיום 14.8.23

העד הוא בן דודו של המתלונן ואחייו של המשיב, ומתגורר בסמוך אליהם. בליל האירוע, בסמוך לשעה 22:00 יצא מביתו לעבודתו וראה את המשיב מסתובב ובידו סכין.

המשיב פנה לעד וביקש ממנו כי יאמר למתלונן לא לגעת בבנו ולא לדבר איתו אחרת המשיב "יתפוס אותו עכשיו עם

הסכין ויוציא לו את הראש". יחיא (אחיו של המשיב) תפס את המשיב על מנת "שלא ילך לעשות בלגאן".

בסמוך לשעה 22:30 המתלונן הגיע מהכביש ועלה לכיוון ביתו, בעוד המשיב נמצא בקו הכביש ובידו סכין שחורה מתקפלת שלהבה שלוף, וקילל את אמו ואחותו של המתלונן. כאשר המתלונן היה בקרבת המשיב, המשיב נגח בראשו של המתלונן, והמתלונן תפס את חולצתו של המשיב והפילו ארצה.

העד לא ראה את הדקירה עצמה, אך ראה כי המתלונן נדקר וראה את המשיב בורח מהמקום כשהסכין בידו מגואלת בדם.

בני משפחתו של העד הזמינו אמבולנס, והעד ראה את צוות האמבולנס מבצע במשיב החיאה.

לדברי העד, לא היה בין המשיב למתלונן סכסוך קודם לאירוע, אבל היה ויכוח בין ו' (אביו של המתלונן) למשיב, מכיוון שבנו של המשיב לקח דברים מהמחסן של המתלונן.

פתחי פראג', הודעה מיום 9.8.23

העד נשוי למייסון, קרובת משפחה של המשיב. בליל האירוע הוא ישן ואז אשתו העירה אותו בסמוך לשעה 22:00 או 23:00 ואמרה לו שיש קטטה. העד יצא מביתו וראה את המשיב מקלל את המתלונן ואת אביו, ואז ראה את המשיב והמתלונן נאבקים, המתלונן נפל והמשיב ברח מהמקום. לדברי העד, הוא לא ראה את הסכין בידו של המשיב, אבל הסיק שהמשיב הוא שדקר את המתלונן, מכיוון שלאחר המאבק ביניהם המתלונן נפל ודימם מצד שמאל של בטנו.

יחיא, אחיו של המשיב, היה באירוע והכה את המתלונן ואת אביו, אבל העד משוכנע שלא הוא שדקר אלא המשיב. לאחר הדקירה המשיב ויחיא ברחו מהמקום.

הרקע לאירוע הוא, שיום קודם לאירוע אביו של המתלונן צעק על בנו של המשיב, לאחר שזה ניסה לגנוב מהמחסן שלו.

ראידה פראג', הודעה מיום 10.8.23

העדה היא אמו של המתלונן. לדבריה בסמוך לשעה 22:30 המשיב היה בסמוך לביתה, והמתלונן ירד לשאול למה הוא צועק, ואז המשיב קילל את המתלונן ודקר אותו בסכין בצד שמאל של בטנו וגרם לו לחתך עמוק.

העדה שמעה מהמתלונן שהוא אמר לבנו של המשיב שלא יתקרב לחצר שלהם מכיוון שיש שם כלים והוא עלול להיפצע.

(האמרה נגבתה מהעדה בבית החולים, בכתב יד).

מייסון פראג', הודעה מיום 10.8.23

העדה היא קרובת משפחה של המשיב. במהלך האירוע, כ- 3-4 דקות לפני הדקירה, ראתה את המשיב כשבידו סכין, אך לא ראתה את הדקירה. לדברי העדה, המשיב היה היחיד שהחזיק סכין.

מחמוד פראג', הודעה מיום 10.8.23

העד הוא אחיו של המתלונן. לדבריו הוא ראה את המשיב תוקף את המתלונן, אך לא ראה את הסכין בידו ולא יודע למסור פרטים ברורים.

ראיות חפציות

מבדיקת כתמי דם בחדר המדרגות ובגג של ביתו של המשיב (מטושים ע.צ. 4 וע.צ. 5) עולה כי מדובר בדמו של המשיב.

הודעה ששלח המשיב למתלונן

המתלונן מסר לחוקרים צילומי מסך של הודעה ששלח לו המשיב (ממספר הטלפון שהמשיב מסר באמרתיו). מההודעה עולה, כי המשיב מעוניין להתפייס עם המתלונן בעקבות אירוע שהיה ביניהם, לגביו לא מסר פרטים וביקש לשוחח איתו בעניין.

תיעוד רפואי

מתיעוד רפואי ואמרות אנשי הצוות שטיפלו במתלונן עולה, כי נדקר שתי דקירות עמוקות, אשר אחת מהן פגעה בלב והשניה בריאה, איבד כמות מאוד גדולה של דם ועבר החייאה ממושכת, והיה בסכנת חיים ממשית. כאשר הגיע לבית החולים עבר ניתוח חירום לתיקון הפגיעה בלב ונגרמה לו גם פגיעה בריאה ובמיתרי הקול.

אמרות המשיב

11.9.23 מיום

המשיב אמר כי התייצב במשטרה משום ששמע שהוא חשוד בניסיון רצח, וכי ב- 15-20 ימים האחרונים היה בבית לחם לצרכי עבודה. לדברי המשיב, הוא ידע כי המשטרה מחפשת אותו, אך היה טרוד בעבודתו ורק עתה התפנה להגיע למסור גרסה.

לדברי המשיב, המתלונן קרוב משפחתו, והקשר ביניהם "מצוין", והוא שמע שהמתלונן נפצע אך החלים וכיום מצבו תקין.

לאחר האירוע, אביו של המשיב אמר לו שיש במקום אנשים חמושים וכי הוא חושש, ועל כן ביקש מהמשיב ללכת עד שהמצב יירגע.

המשיב אישר, כי יום לפני הדקירה היה לו ויכוח עם אביו של המתלונן, משום שזה צעק על בנו.

המשיב אמר, כי האנשים אשר הפלילו אותו בדקירה מקנאים בו בשל הצלחתו בחיים ומצבו הכלכלי.

13.9.23 מיום

המשיב נשאל על ליל האירוע, ואמר כי היה בביתו ושמע צעקות, ואז יצא וראה שהגיעו אמבולנס ומשטרה. המשיב ראה שהמתלונן נפצע, אבל אינו יודע מה בדיוק קרה לו.

כאשר היה למטה, קיבל מכה באצבעו מחפץ חד שאינו יודע מהו, אולי כיסא גלגלים של אביו או בלון גז, ועלה לביתו לרחוץ את ידיו ולשים פלסטר.

לאחר האירוע אביו של המשיב אמר לו לעזוב את ביתו עד שהבעיה תסתיים, כי אנשים לא אוהבים אותו ומקנאים בו, והמשיב לא חזר לביתו אלא לקח טרמפ לבית צפאפא, ומשם המשיך לבית ג'אלא ולבית לחם. לדברי המשיב הוא לא לקח איתו את מכשיר הטלפון שלו.

המשיב אישר שצילומים של כתמי דם שהוצגו לו הם בחדר המדרגות ובגג של ביתו, ואישר את דברי החוקר, כי הדם שצולם הוא דמו. בצד זאת, המשיב לא הסביר מדוע עלה לגג ביתו.

המשיב הכחיש כי הפצע שבידו נגרם מנשיכת ארנבת, למרות שכך מסרה אמו לחוקרים (הדברים פורטו באמרתה של האם).

המשיב אישר, כי שלח למתלונן הודעת התנצלות, ואמר כי ההתנצלות היא על כך שקילל את אביו.

המשיב נשאל על אחיו יחיא, ואמר כי אינו יודע לגביו דבר.

המשיב עומת עם דברי העדים שראו אותו דוקר את המתלונן, ואמר כי כולם משקרים כי הם מקנאים בו על כך שהוא מרוויח היטב ובבעלותו בית גדול.

המשיב הכחיש כי הוא מסוכסך עם מי מהעדים.

14.9.23 מיום הודעה

המשיב נשאל היכן היה מאז שדקר את המתלונן ועד שהסגיר את עצמו והפנה את החוקר לאמרתו הראשונה, וסרב להשיב מעבר לכך.

המשיב אמר כי לא דקר את המתלונן, אך מעבר לכך לא מסר תשובות ענייניות למרבית השאלות שנשאל, ולחלקן סרב להשיב.

המשיב אישר כי שלח למתלונן הודעה בה התנצל לפניו, וחזר על כך שההתנצלות היא בשל כך שקילל את אביו (של המתלונן).

במהלך גביית ההודעה החוקר הכניס את המתלונן לחדר החקירות ובוצע בין השניים עימות: המתלונן אמר, כי המשיב הוא שדקר אותו בגלל שאביו צעק על בנו של המשיב. המשיב הגיב לכך שעל המתלונן לחשוב "טוב טוב" על מה שהוא אומר, שכן שניהם קורבנות, וכי אסור למתלונן להרוס את משפחתו של המשיב.

לאחר שהמתלונן יצא מהחדר המשיב הוסיף, כי המתלונן משקר מכיוון שמוחו נשטף, וכי המתלונן מעורב בעניין של אישה נשואה ממשפחתו, אשר המשיב לא מוכן להרחיב לגביו.

דין והכרעה

עיון בראיות המבקשת מביא למסקנה, כי קיים סיכוי סביר להרשעת המשיב במיוחד לו:

המתלונן מסר גרסה ברורה, כי המשיב הוא שדקר אותו. גם אם באמרתו הראשונה התמהמה המתלונן מעט בטרם מסר את שמו של המשיב, אין בכך כדי לגרוע ממשקל דבריו - בוודאי שלא בשלב דיוני זה.

העד סאלח ראה את המשיב בזירה לפני הדקירה, כשבידו סכין, והמשיב איים באזניו כי יפגע במתלונן. העד גם ראה את המשיב תוקף את המתלונן ואז בורח מהזירה כשבידו סכין מגואלת בדם והמתלונן מוטל על הארץ דקור. בצד זאת הבהיר העד, כי לא ראה את הדקירה עצמה - אך עדותו מבססת את המסקנה כי המשיב דקר את המתלונן.

העדה מייסון ראתה את המשיב בזירה ובידו סכין, אך לא ראתה את הדקירה. העד פתחי ראה את המשיב תוקף את המתלונן ומקלל אותו ואת המתלונן מוטל דקור לאחר מכן, אך לא ראה את הסכין.

אמו של המתלונן מסרה כי ראתה את המשיב דוקר את בנה.

נתתי דעתי לטענותיו של ב"כ המשיב כנגד משקל דברי העדים, ולניתוחו המפורט את גרסאותיהם, וכן לפערים והסתירות שבין דברי העדים אליהן הפנה, אך לא ראיתי כי בשלב דיוני זה ניתן להידרש אליהן:

הלכה היא, כי הערכת מהימנות עדים מסורה להרכב הדין בתיק העיקרי ולא למותב הדין בשאלת המעצר, ולמעט במקרים חריגים, אופי בחינת הראיות בהליך מעצר הוא האם די בראיות שנאספו להביא להרשעת הנאשם בדין, ככל שתמצאנה מהימנות בהליך העיקרי. בית המשפט הדין בבקשה למעצר עד תום ההליכים אינו יכול לברר שאלות של מהימנות עדים או משקל העדויות, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (ר' למשל בש"פ 8526/18 כנעאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.18); בש"פ 5430/19 חוג'יראת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.8.19). (בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.10.08); בש"פ 5599/18 קוצר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.7.18); בש"פ 2345/19 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.4.19); בש"פ 2447/20 אבו סלב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.4.20)).

עיון בדברי העדים לא מלמד כי נפלו בדבריהם סתירות פנימיות או חיצוניות בעלות משמעות, או כי יש סיבה להעריך כבר בשלב זה כי לא יימצאו מהימנים, לכשיעידו. אכן, לא כל העדים תיארו את האירוע באותו אופן, אך אין הדבר מלמד על כך שהעדים אינם מהימנים, שהרי דרכו של עולם היא כי כאשר מספר אנשים מתארים אירוע ימצאו בדבריהם פערים. והדברים אמורים בשם לב לגרסאות המשיב, אשר לא הציע כל הסבר לראיות המפלילות, מלבד הטענה כי העדים שונאים אותו ומקנאים בו בשל הצלחתו.

לכך אצרף את החיזוקים החיצוניים לדברי העדים: ההודעה ששלח המשיב למתלונן ובה ביקש להתפייס עימו והמצאות כתמי דמו של המשיב בכניסה לביתו ועל גג הבית - ולא ראיתי כי הסברי המשיב לראיות אלו מעקרים את המשמעות הראייתית העולה מהן.

גם הימלטותו של המשיב מהזירה והתחמקותו מהמשטרה למשך חודש, אינן מלמדות על תחושת חפות - וגם בעניין זה הסבריו של המשיב אינם משכנעים.

עוד אומר, כי ההסבר שהוצע בדיון, כי המתלונן נדקר על ידי אחרים בשל סכסוך שאינו קשור למשיב, וכי המשיב ויתר עדים ניצלו זאת על מנת להפליל את המשיב במעשה שאינו קשור אליו, רחוק מהדעת ואינו מתיישב עם הראיות. במיוחד דברים אמורים בשים לב לכך שמרבית העדים אמרו כי לא ראו את הדקירה עצמה - וקשה ליישב זאת עם כוונה להפליל את המשיב על לא עוול בכפו.

היסוד הנפשי

נתתי דעתי לטענות ב"כ המשיב, כי קיימת אפשרות שהמשיב התגונן מפני המתלונן, וכי כוונת הקטילה לא הוכחה - ולא מצאתי בהן ממש:

המשיב הכחיש באופן גורף כי התעמת עם המתלונן ועמד על כך שאין לו קשר לפציעתו, ועל כן טענת הגנה עצמית סותרת את דברי המשיב עצמו, מה גם שאין לה כל תמיכה בראיות.

ובאשר לכוונת הקטילה: מהראיות עולה כי המשיב דקר את המתלונן בליבו וכי המתלונן עמד בסכנת חיים ממשית, ואף נזקק להחייאה ממושכת, והדבר מקים חזקה שבעובדה כי כוונת המשיב היתה להביא למותו של המתלונן. אמנם, חזקת הכוונה איננה חזקה חלוטה, ולנאשם נתונה האפשרות לסתור אותה ולטעת ספק סביר בנוגע לכוונתו (ר' למשל ע"פ 1474/14 פלוני). עם זאת, בשלב דיוני זה די בחזקה זו כדי ללמד על כך שקיימות ראיות לכאורה גם לכוונת הקטילה.

למעלה מהדרוש אומר, כי גם לו היתה מיוחסת למשיב עבירה בדרגת חומרה פחותה, לא היה בכך להפחית מהמסוכנות הנלמדת ממעשיו, לאור מיקום הדקירות והפגיעה הקשה שגרם למתלונן.

סיכום ביניים

מהאמור מעלה עולה המסקנה כי קיים סיכוי סביר להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו.

עילות מעצר

מסוכנות

מהראיות עולה, כי בשל ויכוח על עניין של מה בכך עם אביו של המתלונן, הגיע המשיב לבית משפחת המתלונן יחד עם אחיו - כשבדיו סכין שלופה - וניסה המשיב לרצוח את המתלונן - קרוב משפחתו אשר כלל לא היה קשור לוויכוח ורק נקלע למקום באקראי. כפי שפרטתי למעלה, מהתיעוד הרפואי עולה, כי המתלונן נפצע קשה באירוע וכפסע היה בינו ובין המוות.

מעבר לעילת המעצר הסטטוטורית העולה מעובדות האישום, המעשים מלמדים על העדר מעצורים ומסוכנות גבוהה ביותר, אשר ספק רב אם יש חלופת מעצר שבכוחה להפיגה. ר' למשל החלטת בית המשפט העליון במקרה דומה, בש"פ 6898/19, גבאי, שם נקבע:

לאחר שעיינתי בערר ובצרופותיו, והאזנתי לטענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי למסקנה כי יש לקבל את הערר. המשיב מואשם בעבירה של ניסיון רצח, מן החמורות שבספר החוקים, ואשר חוק המעצרים מורה כי בעניינה קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית (הן מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (לעיל ולהלן: חוק

המעצרים), הן מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) (לחוק זה). למשיב מיוחסת גם עבירת נשק, המקימה גם היא חזקת מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. באשר לאפשרות להורות על מעצרו של נאשם בעבירות אלו בפיקוח אלקטרוני, חוק המעצרים מוסיף וקובע כי לא ייעשה כן אלא אם שוכנע בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשמו כי בשל נסיבות ביצוע העבירה או נסיבותיו המיוחדות של הנאשם ניתן להסתפק במעצר במתכונת זו (סעיף 22ב(1)(ב) לחוק המעצרים). בהתאם להוראות האמורות בחוק המעצרים, פסיקתנו עמדה לא פעם על כך שרק בנסיבות יוצאות דופן ניתן יהיה לאיין את מסוכנותו של מי שנאשם בעבירות מעין אלו שלא באמצעות מעצר שאינו מאחורי סורג ובריח (בש"פ 725/19 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 17 (6.2.2019); בש"פ 9487/17 מדינת ישראל נ' עסאלה, [פורסם בנבו] פסקה 16 (7.12.2017); בש"פ 2864/17 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 21 (12.4.2017) (להלן: בש"פ 2864/17); בש"פ 139/10 מדינת ישראל נ' מנור, [פורסם בנבו] פסקה 7 (17.1.2010)). איני סבור כי נסיבות אלו מתקיימות בעניינו של המשיב, וזאת גם לאחר עיון בהחלטות שהציג בא כוחו לפניי.

לצד זאת אציין, כי לחובת המשיב שלוש הרשעות קודמות בעבירות רכוש, הסעת שוהה בלתי חוקי ותקיפת שוטר, שנעברו בשנים 2009-2013, בגינן נדון למאסרים מותנים. אמנם מדובר בעבירות ישנות (ורובן התיישנו), אך עולה מהן שאין זו הסתבכותו הראשונה של המשיב עם החוק.

הימלטות מהדין

המבקשת טענה, כי קיים חשש לשיבוש והימלטות מהדין, העולה מכך שהמשיב נמלט מהזירה, ורק לאחר חודש הסגיר את עצמו לידי המשטרה.

חומר חקירה שבתיק, ובכלל זה מזכר מיום 11.9.23 שערך קצין החקירות משה לויטן, מלמד כי נעשו מספר ניסיונות לעצור את המשיב, הן בביתו בשכונת שרפאת והן בבית לחם באמצעות יחידות משטרה שונות - אך הניסיונות לא צלחו.

הסברו הראשון של המשיב היה, כי היה בבית לחם לצרכי עבודה, ולמרות שידע שהמשטרה מחפשת אותו, לא מצא זמן להגיע. בהמשך הסביר המשיב את התחמקותו מהמשטרה, כי אביו אמר לו לעזוב את המקום עד יעבור זעם משום שיש שם חמושים, למרות שאין לו קשר לאירוע, ולכן היה בבית לחם עד שחזר. שני ההסברים סותרים זה את זה, ולא ניתן לקבלם. ניתן להניח, כי לו היה המשיב נמלט מהמקום ללא קשר לאירוע, בשל חששו מאחרים, לא היה בכך כדי למנוע ממנו ליצור קשר עם המשטרה ולמסור את גרסתו, כאשר ידע כי הוא דרוש לחקירה.

ר' בנסיבות דומות בש"פ 2864/17, פלוני, שם נפסק:

אני סבור כי נוכח העבירות שבהן מואשם העורר קמה חזקת מסוכנות כמו גם חזקה של סיכון בטחון הציבור עקב אופי המעשים. בנוסף, אני מסכים עם קביעתו של בית המשפט המחוזי כי במקרה דנן מתקיימת גם עילה של חשש מהמלטות מהליכי שפיטה, נוכח הימלטותו של העורר והסתרתו מפני המשטרה במשך כחודש וחצי, וכי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט בהתחשב בעובדה ששני המעורבים הנוספים באירוע טרם נתפסו. מסקנה זו אינה משתנה לנוכח העובדה שהעורר נעדר עבר פלילי, שכן חרף כך הגיע אל הבית יחד עם בנו במטרה, לכאורה, להרוג [השום למשל: בש"פ 8481/13 מדינת ישראל נ' אבו לטיף [פורסם בנבו] פסקה 10 (23.12.2013)].

אני ער לכך שבסופו של דבר, לאחר חודש של התחמקות המשיב הסגיר את עצמו למשטרה, אך לא ראיתי כי יש בכך

לעקר את חשש ההימלטות, שכן חשש זה גובר מאד לאחר גיבוש כתב אישום, בין היתר בשים לב לחומרת העבירה המיוחסת למשיב והעונש שבצידה (אם יורשע במיוחס לו).

סיכום

מהמקובץ עולה, כי מתקיימות עילות מעצר של מסוכנות וחשש שיבוש הליכים, ועצמת שתיהן גבוהה.

על פי הפסיקה הנוהגת, בשל המסוכנות הגבוהה הגלומה בעבירת ניסיון רצח, נקודת המוצא היא כי בית המשפט יורה על מעצר, ושחרור לחלופה של מעצר בפיקוח אלקטרוני יעשה רק בהתקיים נסיבות מיוחדות - אשר אינן מתקיימות במקרה שלפני. יתרה מכך, במקרה שלפני קיים גם חשש המלטות גבוה, העולה מכך שלדברי המשיב הוא הסתתר בבית לחם עד שהסגיר את עצמו, וקיימת אפשרות ממשית כי ימלט לשם שנית, לבלי שוב (ור' המזכר מיום 11.9.23 לענין מאמצי האיתור).

משכך, לאור עצמתן של עילות המעצר בנפרד, ובוודאי בהצטרפן זו לזו, לא ראיתי אפשרות להורות על שחרור המשיב ממעצר ממש. משכך, גם לא ראיתי טעם בקבלת תסקיר מעצר על מנת לבחון את החלופה אותה הציע ב"כ המשיב (דירה שכורה בעין נקובה), מקום בו ברור כי לא ניתן לקבלה.

לפיכך מורה על מעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, י"ד חשוון תשפ"ד, 29 אוקטובר 2023, בנוכחות הצדדים.